

Rådgivende uttalelse:

- Dato:** 21. januar 2014
- Sak:** 13/4
- Klager:** A kommune
- Klagemotpart:** Staten v/Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir)
Postboks 8113 Dep
0032 Oslo
- Nemnda:** Tingrettsdommer Kim Heger (leder), Kommuneadvokat Torbjørn Saggau Holm og advokat Tore Roald Riedl
- Avgjørelsesform:** Nemndas avgjørelse er fattet i nemndsmøte basert på partenes skriftlige fremstilling.
- Saken gjelder:** Saken gjelder utgifter til forsterkningstiltak i to barnevernsinstitusjoner for gutt født 1999. Bufetat mener kommunen skal betale differansen mellom ordinær plass på institusjonene og den forhøyede prisen som forsterkningstiltakene har ført til, i tillegg til ordinær kommunal egenandel.

- A kommune
B omsorgstiltak

C habiliteringstjeneste

D institusjon

E institusjon

F institusjon

G herredsrett

H lagmannsrett

I sykehus

I møte 21. januar 2014 fattet Barnevernets tvisteløsningsnemnd i sak 13/4 slik

rådgivende uttalelse:

Saken gjelder tvist om utgiftsfordeling for forsterket institusjonsplassering av en 15 år gammel gutt med bl.a. diagnosen Q92.3 Partiell trisomi 18. Gutten måtte høsten 2009 flyttes ut av fosterhjemmet han hadde bodd i siden høsten 2003. I perioden xx.09.09–xx.12.09, hadde gutten opphold i en institusjon som hadde fungert som avlastningstiltak for fosterhjemmet. Etter dette har gutten vært plassert i to statlige barneverninstitusjoner og kravet knytter seg til periodene xx.12.09–xx.02.12 og xx.02.12–d.d. Gutten er fortsatt plassert på barneverninstitusjon. De aktuelle plasseringene er i medhold av lov om barneverntjenester (heretter benevnt bvtjl.) § 4-12, første ledd, bokstav a), jfr. § 4-12, annet ledd.

Saken er brakt inn for Barnevernets tvisteløsningsnemnd av Bufdir ved brev 3. juni 2013. Partene ble i møte 29. januar 2013 enige om å bringe spørsmålet om kostnadsfordeling inn for nemnda. A kommune innga uttalelse 2. september 2013. Bufdir har deretter gitt supplerende uttalelse 22. oktober 2013.

Bufetat har på sin side anmodet nemnda om å ta stilling til om kommunen er forpliktet til å dekke utgifter til ekstra forsterkning for de to periodene hvor gutten har vært plassert i statlig barneverninstitusjon.

Barnevernets tvisteløsningsnemnd har tidligere avgitt en rådgivende uttalelse om ansvaret for forpliktelser mellom de samme parter og for det samme barnet, se sak nr 10/14. I denne saken gjaldt uenigheten for det vesentligste om statlig barnevernmyndighet hadde et betalingsansvar for perioden fra oppholdet i fosterhjemmet opphørte og barnet ble plassert midlertidig ved B - som i denne perioden dels fungerte som avlastningstiltak etter sosialtjenesteloven, men også dels som fosterhjem etter barnevernloven i fostermors sted - og frem til flyttevedtak ble truffet xx.12.09 og barnet ble plassert på en statlig barnevernsinstitusjon. Nemnda kom her frem til at Bufdir var ansvarlig for den av kommunens utgifter som var knyttet til B funksjon som fosterhjem i fostermors sted. I tillegg var partene blant annet uenige om kommunen hadde en motregningsrett om Bufdir i tilstrekkelig grad hadde dokumentert sitt motkrav. Dette kom nemnda fram til lå utenfor sitt mandat.

Barnevernets tvisteløsningsorgan avsa slik enstemmig slutning:

«1. A kommunes krav om utgiftsdekning tas til følge.

2. Bufetats krav om at kommunen må tilby barnebolig så snart som mulig, avvises.»

Sakens bakgrunn

Når det gjelder sakens bakgrunn, kan nemnda for det vesentligste tiltre nemndas redegjørelse i sak nr 10/14. Herfra hitsettes følgende:

«Etter vedtak om omsorgsovertakelse har saken vært prøvd av tingrett og lagmannsretten. Av lagmannsrettens dom fra 2002 fremgår at det var knyttet bekymring til guttens omsorgssituasjon allerede fra fødsel, blant annet på grunn av morens evnemessige fungering. Hun ble diagnostisert med MDB/ADHD-problematikk og kognitiv nedsatt fungering i sine ungdomsår, men hadde på tidspunktet for omsorgsovertakelsen fått fastslått en spesiell form for markørkromosom i alle celler som årsak til de problemene man tidligere hadde vurdert som MDB/ADHA-problematikk. Guttens mor bodde sammen med sin mor de to første leveår.

Den sakkyndige som var oppnevnt for å utrede saken beskrev gutten som en 2 åring med svært omfattende problematikk. Han fant det imidlertid vanskelig å si noe om hvorvidt hans problemer skyldtes en medfødt sentralnervøs skade/forstyrrelse eller om det var omsorgssituasjonen som var årsak.

Gutten var først plassert i beredskapshjem før han kom i fosterhjem i 2001. Dette fosterhjemmet klarte imidlertid ikke omsorgsoppgaven for ham, slik at han ble flyttet i beredskapshjem i 2002 i påvente av nytt fosterhjem. Han ble utredet i Habiliteringstjenesten i C i 2002. Han ble beskrevet som en gutt med psykomotorisk retardasjon og spesielt høyt aktivitetsnivå. Her ble det fastslått at han hadde partiell trisomi 18, altså en ekstra bit av kromosom 18, som ble ansett som forklaring på retardasjonsbildet med "stor sikkerhet". Han ble flyttet inn i nytt fosterhjem høsten 2003, som var tilknyttet D barne- og familiesenter. Dette fosterhjemmet klarte å ivareta gutten, men hadde stort behov for avlastning. Det ble startet med medisiner med Ritalin, og avlastning ble ivaretatt av B som er et godkjent avlastningstiltak av sosialtjenesten i A.

Gutten var en utfordring å ivareta og utviste store atferdsvansker. Han ble henvist til det psykiske helsevernet i 2005. Her ble gutten diagnostisert med F 94.1 Reaktiv tilknytningsforstyrrelse barndommen med utgangspunkt i mange skifter av omsorgssituasjon i

sine første leveår. Dette foranlediget ikke noen særskilte behandlingstiltak utover opplegget han allerede hadde tilbud om fra barneverntjenesten, PPT, sosial- og habiliteringstjenesten.

Innenfor disse rammene fungerte omsorgssituasjonen til gutten etter det opplyste tilfredsstillende fra en barnevernfaglig synsvinkel. Fostermoren til gutten ble alvorlig kreftsyk etter sommeren 2009, og var formelt indisponert som omsorgsbasis fra xx.09.09.

Situasjonen oppstod over en så kort tidsperiode at gutten måtte bli ivaretatt av avlastningstiltaket B inntil situasjonen kunne avklares nærmere. Dette innebar at gutten rent faktisk måtte være ved B også den tiden han etter barnevernloven skulle være under omsorg av fosterhjemmet iht omsorgsvedtaket. B utøvde den omsorgen fostermor ville utøvd dersom hun ikke var syk.

I brev av xx.09.09 uttrykte Statlig regional myndighet at denne situasjonen medførte at plasseringen av gutten var å anse som en plassering etter bvl. § 4-14, bokstav c), institusjon underlagt annen lovgivning, og at Statlig regional myndighet dermed ikke hadde betalingsansvar. I brev av xx.11.09 uttrykker D barne- og familiesenter at man ikke ville klare å skaffe nytt fosterhjem til gutten grunnet hans funksjonshemming. I brev av xx.11.09 uttrykker Statlig regional myndighet at kommunen burde ha truffet et vedtak etter bvl. § 4-17 i forbindelse med den situasjonen som hadde oppstått da fostermor ble syk.

xx.12.09 ble gutten flyttet til E barnehjem hvor han fortsatt bor. Flyttingen ble gjennomført etter vedtak fra kommunen i medhold av bvl. § 4-17, hvoretter plasseringsstedet ble endret fra bvl. § 4-14, bokstav a) til bokstav b). Årsaken til flytteevedtaket var at personalet ved E ikke klarte å ivareta gutten.

Det er videre beskrevet en langvarig og fastlåst kommunikasjon mellom kommunen og Statlig regional myndighet knyttet til utgifter.»

I februar 2012 ble gutten plassert på F ungdomshjem, hvor han fortsatt har opphold. Det er her satt inn forsterkede tiltak grunnet guttens problemer og han mottar også hjelp fra det ordinære kommunale hjelpeapparatet, spesialisthelsetjenesten og det regionale helseforetaket.

Partene synes å være enige om at gutten mens han bodde hos mor de første leveårene var utsatt for omsorgssvikt i hjemmet. Uenigheten knytter seg derimot til om det er guttens

funksjonshemming eller omsorgssvikten som er hovedårsaken til at han i dag ikke kan nyttiggjøre seg plassering innenfor vanlige rammer. Det lyktes ikke partene å bli enige om fordeling av ekstra kostnader knyttet til forsterkning av tiltakene og saken er derfor brakt inn for Barnevernets tvisteløsningsnemnd.

Partenes anførsler

Klager, Bufetat, har for det vesentligste anført:

Bufetat hevder at A kommune har erkjent at gutten har et behov for et botilbud etter helse- og omsorgslovgivningen. Bufdir fremholder videre at gutten også vil ha behov for oppfølging og tiltak etter fylte 18 år og at han vil ha behov for å bo i en heldøgns omsorgsbolig.

Etter Bufetats vurdering er det mest sannsynlig at guttens fungering og atferd i institusjonen skyldes funksjonshemmingen, og at dersom gutten ikke hadde hatt en funksjonshemming ville det ikke vært behov for forsterkningstiltak. Videre er Bufetat av den oppfatning at den dominerende årsaken til funksjonshemmingen ikke skyldes omsorgssvikt.

Bufetat anfører på denne bakgrunn at alle utgifter utover ordinær døgnpris ved barneverninstitusjonen skyldes guttens funksjonshemming og ikke den omsorgssvikt han ble utsatt for i hjemmet de første leveår, og at kommunen således er ansvarlig for å betale alle utgifter i forbindelse med forsterkingstiltakene, i tillegg til egenandelen kommunen er forpliktet til å betale i henhold til bvtjl. § 9-5. Bufdir anfører videre at det ikke er noe grunnlag for en deling mellom Bufdir og kommunen av disse kostnadene, men at kommunen er ansvarlig for å betale alle utgiftene som knytter seg til forsterkingstiltakene som skyldes guttens funksjonshemming. Kravet er tilstrekkelig dokumentert.

Bufetat har nedlagt slik påstand:

1. A kommune dekker Bufetats merutgifter som skyldes funksjonshemmingen under opphold i E barneverninstitusjon for perioden xx. desember 2009 til xx. februar 2012.
2. A kommune dekker Bufetats merutgifter som skyldes funksjonshemmingen under opphold på F barneverninstitusjon fra og med xx. februar 2012.

Innklagede, A kommune, har for det vesentlige anført:

A kommune v/barneverntjenesten gjør gjeldende at omsorgssvikten er en sentral del, så nært man kan komme en hovedårsak, til guttens fungering. Det anføres at staten skal dekke utgiftene ved forsterkingstiltakene fullt ut – utover kommunens egenandel.

A kommune er enige i at gutten har en omfattende problematikk som krever spesielle tiltak i omsorgsbasen. Man er imidlertid ikke lenger villig til å dekke en viss del av utgiftene til de særskilte tiltak eller den særlige tilretteleggingen.

A kommune har nedlagt slik påstand:

1. Krav om dekning av merutgifter ved E og F tas ikke til følge.

Nemndas bemerkninger

1.

Høsten 2007 utarbeidet det daværende Barne- og likestillingsdepartementet rundskriv Q-06/2007 om oppgave- og ansvarsfordeling mellom kommuner og statlige barnevernsmyndigheter og om betalingsordninger i barnevernet ("betalingsrundskrivet"). Ved praktiseringen av rundskrivet erfarte staten og kommunene at det er vanskelig å unngå gråsoner hva gjelder oppgave- og betalingsansvaret i enkelte av disse sakene.

I samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Kommunens Sentralforbund (KS) og Regjeringen ved daværende Barne- og likestillingsdepartementet om utvikling av barnevernet, ble partene enige om å etablere et tvisteløsningsorgan for de såkalte "gråsonesaker". Dette er saker der det er tvist mellom kommune og stat om grensen mellom statens betalingsansvar etter barnevernloven og kommunens betalingsansvar etter annen lovgivning. Gråsonesakene oppstår der et barn har behov for tiltak både etter barnevernloven og andre velferdslover.

På bakgrunn av ovennevnte opprettet partene 1. januar 2010 Barnevernets tvisteløsningsnemnd. Nemnda er et uavhengig organ som skal gi rådgivende uttalelser i gråsonesaker som begge parter velger å bringe inn for nemnda. Nemndas uttalelse er ikke rettslig bindende.

Barnevernets tvisteløsningsnemnd består av leder og seks medlemmer – alle jurister. Leder er utnevnt av departementet i samarbeid med KS, mens tre medlemmer er utnevnt av departementet på fritt grunnlag og tre medlemmer er utnevnt etter forslag fra KS. Nemnda

settes i hver sak med lederen og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt på fritt grunnlag og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt etter forslag fra KS.

KS og departementet utarbeidet saksbehandlingsregler for nemnda (datert 17. november 2009) og for nemndas sekretariat.

2.

Det rettslige utgangspunkt om fordeling av utgifter i barneverntjenesten følger av barnevernloven § 9-4 og § 9-5:

§ 9-4. Statlig regional barnevernmyndighets økonomiske ansvar for barneverntjenesten

Når det gjelder barn under 20 år som blir plassert i fosterhjem eller institusjon eller far opphold i senter for foreldre og barn, skal statlig regional barnevernmyndighet dekke den del av kommunens utgifter som overstiger det kommunen plikter å betale etter § 9-5.

§ 9-5. Statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen.

Den kommune som har søkt om inntak for et barn i institusjon eller for barn og foreldre i senter for foreldre og barn, skal yte delvis refusjon av oppholdsutgifter til statlig regional barnevernmyndighet etter satser fastsatt av departementet. Det kan også fastsettes satser for kommunal refusjon ved inntak i institusjon eller senter for foreldre og barn med tilknyttet spesialisttjeneste etter denne loven. Departementet kan gi forskrifter om refusjonsordningen

Med hjemmel i barnevernloven § 9-5 er det gitt forskrift om statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen for opphold i institusjon (FOR-2003-11-26-1397). Satsene fastsettes hvert år i statsbudsjettet, jfr. forskriften § 4, og meddeles i departementets årlige rundskriv (se for eksempel rundskriv Q-2010-9001). Etter dette vil statlig regional barnevernmyndighet refundere kommunens oppholdsutgifter til fosterhjemsplassering i den utstrekning de overstiger den fastsatte sats per plass per måned.

Barn og ungdom med funksjonshemninger – og som samtidig har behov for barneverntjenester – kan ha rett til både statlige spesialisthelsetjenester, kommunal omsorg og behandling og tjenester etter barnevernsloven. Dette innebærer at et barn med sammensatte problemer som er plassert i barneverninstitusjon også har rett til hjelpetiltak etter annet lovverk. I dette skjæringsfeltet mellom statlige og kommunale ansvarsområder oppstår et

kostnadsfordelingsspørsmål som ikke er løst i de ovennevnte lover og forskrifter. I det såkalte betalingsrundskrivet Q-6/2007 fra det daværende barne- og likestillingsdepartementet er det forsøkt oppstilt retningslinjer for håndtering av dette kostnadsfordelingsspørsmålet.

Det fremgår av innledningen til betalingsrundskrivet at formålet er å *"sikre mest mulig ensartet forståelse og praktisering i hele landet når det gjelder oppgave-, ansvars- og utgiftsfordelingen mellom kommuner og statlige regionale barnevernmyndigheter"*.

I betalingsrundskrivet Q-6/2007 er det fremhevet at barneverntjenestens ansvar er av subsidiær karakter også overfor funksjonshemmede barn. I del II punkt 2.5 heter det bl.a.:

At barnet er funksjonshemmet gir ikke i seg selv grunnlag for å plassere barnet utenfor hjemmet med hjemmel i barnevernloven. Det er bare dersom det funksjonshemmede barnet samtidig faller inn under de alminnelige vilkårene for tiltak etter barnevernloven at barnevernloven kommer til anvendelse. At barnet på grunn av funksjonshemmingen har større omsorgsbehov enn foreldre med alminnelig god omsorgsevne er i stand til å ivareta, er ikke tilstrekkelig til plassering utenfor hjemmet etter barnevernlovens regler.

I del III punkt 5 er det bl.a. uttalt følgende om kostnadsfordelingen for særskilte tiltak som har sammensatte årsaker:

Dersom funksjonshemmede barn plasseres i statlige eller private barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging, skal kommunen dekke den del av utgiftene ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming, i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensdragning mellom hvilke tiltak ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming. Det må i så fall foretas en konkret vurdering av det enkelte barn. Det vil i denne sammenheng være nyttig å se på hvilke behov barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt har. På samme måte kan det være nyttig å se hvilke behov hjemmeboende barn i samme alder og med tilsvarende funksjonshemming har.

En kostnadsdeling som beskrevet ovenfor skal imidlertid ikke skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

I vedlegg til Samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Staten og KS om "*Utvikling av barnevernområdet*" heter det bl.a.:

Tvisteløsningsorganets virkeområde vil også typisk omfatte tilfeller der funksjonshemmede barn plasseres i fosterhjem eller i barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging. Kommunen skal da dekke den del av utgiftene ved oppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedrøgning mellom hvilke tiltak som knytter seg til barnets funksjonshemming.

Det følger imidlertid av betalingsrundskrivet at en kostnadsdeling som beskrevet ovenfor ikke skal skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

Nemnda legger videre til grunn at det, slik det fremgår av retningslinjene, i tilfeller hvor funksjonshemmede barn er plassert i fosterhjem eller barneverninstitusjon, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak, må foretas en kostnadsfordeling mellom kommunen og Bufetat basert på en vurdering av hvilke tiltak ved institusjonsplasseringen som er knyttet til funksjonshemmingen. Disse utgiftene skal bæres av kommunen mens øvrige tiltak skal bæres av Bufetat. Denne fordelingen må skje etter en konkret vurdering, som nødvendigvis må bli skjønnsmessig. Etter nemndas vurdering kan det ikke være avgjørende for vurderingen om forsterkningstiltaket er hjemlet i barnevernloven. Nemnda legger også til grunn at utfallet av vurderingen både vil kunne bli at kommunen må bære alle utgiftene til særskilte tiltak, og at det skjer en fordeling av utgiftene mellom kommunen og Bufetat. Både formuleringene i rundskrivet og den sammenlignende vurdering som det legger opp til med henholdsvis barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt og hjemmeboende barn med tilsvarende funksjonshemming, taler etter nemnda syn for en slik fortolkning.

Nemnda nevner for ordens skyld at forutsetningen for en kostnadsdeling er at de særskilte tiltakene eller tilretteleggingen har sin årsak i funksjonshemmingen, jf. ordlyden i rundskrivet: "*... funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging ...*". I tilfeller hvor forsterkningstiltak alene har sin årsak i omsorgssvikten eller

grunnlaget for plasseringen, må resultatet bli at lovens normalordning legges til grunn og Bufetat bærer kostnadene utover kommunens egenandel.

I tilfeller hvor omsorgssvikten er den dominerende årsaken til funksjonshemmingen skal også lovens ordinære betalingsordning legges til grunn slik det er presisert i rundskrivet.

Avslutningsvis nevnes at når plassering av barn med funksjonshemming skjer i institusjoner som er hjemlet i andre lover, reguleres finansieringen av oppholdet av denne lovgivningen, og statlig regional barnevernmyndighet har ikke ansvar for å dekke oppholdet.

3.

I ovennevnte betalingsrundskriv Q-6/2007 del II og III skilles det mellom behov på grunn av funksjonshemming og behov på grunn av omsorgssvikt. Plassering på grunn av atferdsvansker er ikke særskilt behandlet.

Herværende sak gjelder en plassering i medhold av bvtjl. § 4-12, første ledd. Det er uenighet mellom partene om dekning av forsterkningsutgiftene ved to barneverninstitusjoner i perioden xx.12.09–xx.02.12 og xx.02.12–d.d.

Partene synes å være enige om at gutten har diagnosen Q92.3 Partiell trisomi 18 og at sykdommen er genetisk og ikke skyldes omsorgssvikt. I tillegg har gutten en rekke andre funksjons- og utviklingshemninger. Nemnda forstår partene dit hen at det ikke er uenighet om at gutten har en alvorlig og sammensatt problematikk og et stort hjelpebehov. Uenigheten mellom partene er først og fremst knyttet til hva som har vært hovedårsaken til behovet for de langvarige forsterkningstiltak – guttens ulike sykdommer eller omsorgssvikten.

Ved fylkesnemndas vedtak av xx. april 2001 ble det truffet vedtak om omsorgsovertakelse i medhold av bvtjl. § 4-12, første ledd, bokstav a). Barnet var da to år gammelt. Fylkesnemnda kom fram til den gang at barnet hadde spesielle omsorgsbehov, men at det var *«uklart hva som [var] årsaken til problemene.»* Fylkesnemnda fremholdt videre at *«[m]angelfull omsorg og medfødte svakheter hos barnet antas å spille en betydelig rolle»*, se fylkesnemndas vedtak side 7, annet avsnitt. Avgjørelsen ble truffet under dissens 3-2, i det en fagkyndig meddommer og en meddommer fra det alminnelige utvalg mente at det ikke var satt inn

tilstrekkelige hjelpetiltak, og at dette burde forsøkes før man konkluderte med en omsorgsovertakelse ville være til det beste for barnet.

Fylkesnemndas vedtak ble begjært overprøvd for G herredsrett, som stadfestet fylkesnemndas vedtak.

Herredsrettens dom ble påanket til H lagmannsrett. I H lagmannsrett sin dom av xx. mai 2002, ble anken forkastet.

Under behandlingen i lagmannsretten, ble det konstatert at guttens mor hadde samme kromosomfeil som nå var påvist hos gutten, og lagmannsretten konkluderte med at denne diagnosen var årsaken til mange av morens og guttens vansker. Fra lagmannsrettens dom på side 9 hitsettes følgende:

«Etter at rapporten ble avgitt er det som nevnt ovenfor konstatert at både mor og barn har en spesiell type markørkromosom i alle celler som gjør det nærliggende å tro at det er en genetisk feil som er årsak til mange av deres symptomer (min understrekning). Det er imidlertid også hevet over tvil at gutten har vært utsatt for mangelfull omsorg fra morens side frem til omsorgsovertakelsen.»

Lagmannsretten fremhevet videre at gutten hadde «enorme problemer» og at mor ikke hadde noen realistisk oppfatning av hva det ville innebære å ha omsorgen for ham.

Selv om lagmannsretten altså kom fram til at omsorgen hos mor de første leveårene hadde vært for svak og vilkårene for omsorgsovertakelse var oppfylt, så var det lagmannsrettens vurdering at mange av guttens vansker og problemer skyldtes barnets diagnose som var av *genetisk* karakter. Barnet hadde allerede den gang store hjelpebehov og en tilbakeføring til mor ville bare være aktuelt hvis det offentlige satte inn «døgnkontinuerlige hjelpetiltak».

Barnet har den samme diagnosen i dag som man kom fram til under lagmannsrettens behandling av saken, Q92.3 Partiell trisomi 18, og er fortsatt sterkt hjelpetrequende.

I epikrise fra Sykehuset I av xx. september 2005, fikk gutten i tillegg en rekke andre diagnoser, bl.a. F710 Moderat psykisk utviklingshemming og han ble vurdert å ha begrensede

intellektuelle ressurser. Dette innebar at han *«lærer svært sent, har problemer med å orientere seg og trenger mye hjelp og støtte til å forstå og mestre sin hverdag»*, se epikrisen side 2, siste avsnitt.

I sluttrapport fra D barne- og familiesenter av xx. mars 2012, fremkommer det at gutten fortsatt hadde en forsinket motorisk utvikling. I tillegg hadde gutten store kognitive vansker, en problematisk seksualisert atferd og vansker i forbindelse med grenseutprøving. Han hadde 1:1 oppfølging av en voksen på institusjonen og han kunne ikke være alene med de andre barna.

I halvårsrapporten fra F Ungdomshjem av xx. juni 2013 er det langt på vei rapport de samme vansker og hjelpebehov som fra D barne- og familiesenter.

Basert på den dokumentasjon som partene har fremlagt for nemnda, er nemnda av den oppfatning at gutten har særlige omsorgs- og hjelpebehov og at disse særlige behov har sin hovedårsak i guttens ulike funksjons- og utviklingshemninger, selv om barnet levde under omsorgssvikt hos mor de første leveårene. Det er dermed kommunen som må dekke kostnadene til forsterkningstiltakene, jfr. betalingsrundskrivet Q-6/2007.

Når det gjelder spørsmålet om kravet fra Bufetat er tilstrekkelig dokumentert, er dette et spørsmål som ligger utenfor nemndas virkeområde som er å avgi en rådgivende uttalelse om det er stat eller kommune som har ansvaret for å dekke utgiftene til forsterkningstiltakene, de s.k. «gråsonesakene», jfr. ovennevnte gjennomgang av bakgrunnsretten.

Avgjørelsen er enstemmig.

Slutning:

Twistenemnda tilrår at A kommune må dekke kostnadene til forsterkningstiltak i institusjon for gutt født xx. februar 1999.

Torbjørn Saggau Holm

Kim Heger

Tore Roald Riedl

